

TREZENZONII DE SOLISTITIONIS INSULA MAGNA

Sub luce florentis calami insule videlicet Solistitionis magne tam terre copiositatem, tam paradisiaci odoris amenitatem quam habitationis sanctitatem compendiose trandens memorie, subtili brevitate multis pauca decerpens conclusi. Quoniam si mentioni vere singula prout sunt commendare statuisse, prius me brevitas temporis quam materie prolixitas dimitteret; unde in libro Eucherii mei fortunii casum et supradicte insule statum metabor compendio.

Quoniam igitur ferme totius Gallecie Ismaelitarum infidelitate civitates funditus extirpate et ferarum cubilibus annis percompluribus date essent, ego Trezenzonus fortuito casu ducente solitudines predicte Gallecie solus intravi. Cumque ipsius loci diu diversas diversa ambage partes oberravisse, quempiam quia nec vestigia invenire potuisse, perveni errando Farum Brecantium. Cuius procul summa prospiciens cacumina, summo stupore quid esset admirans, magis ac magis accedendo quod erat esse percepī.

Ascendo summum eius cacumen, in quo nimie magnitudinis nimiique fulgoris speculum erat. Cui mane primo egressu solis lucidus splendor omnium pene que in mari erant prospectum dabat. Cuius igitur luce repercussione solito longius intuitu, inter remotissimos equoris fluctus spaciosam secundo et tertio insulam prospiciens, faroque descendens mecum quomodo dictam insulam adirem excogitare coepi.

Peractamque labore magno magnoque dierum spatio absque ullo ciborum genere, exceptis tamen herbis agrestibus atque venationis carnibus, solus prius tamen in orationibus ad Deum sic dicens prostratus: «Pasce me, Domine, et custodi, quia in tua me comendo fiducia et in tui

consisto arbitrii voluntate; rex regum et universe creature plasmator, qui Petro apostolo in mari mergenti manum porre existi, porridge mihi peccatori dextere tue auxilium et perduc me absque metu formidoloso atque periculo ad insulam quam mihi dignatus es revelare», hora quasi prima navem ascendi.

Prospereque navigando ad introitum fluvi Bervecarie ducentis ad insulam hora quasi septima sospes perveni. Inde vero exivi in campum, cuius minime tramitis caput videbam. Per quem diebus octo incedendo inveni caput eius invenique ibi mire magnitudinis mireque structure basilicam. Erat enim illius altitudo quasi cubitorum quinquaginta uno, latitudo uero sexaginta uno, per girum autem in circuitu stadia trecentorum, absides octo, porticus quattuor, sacraria decem, inter que thesauri quattuor omnium bonorum quantitate repleti, codicibus scilicet et ministeriorum sacramentis. Pavimenta vero basilice christalinis et zmaracdineis, iacintinis et carbunculinis lapidibus variata. Medio quoque ecclesie altare mamorem, in circuitu bases auree et pavimentum vitro purissimo; vestimenta altaris auri textilis refulgentia ad solis imaginem. Supra altare vero sancte Tecle ibi requiescentis epitafium, ipsius sub nomine fabricatam esse basilicam; dextera autem parte sepulcrum precioso sed innoto constructum lapide, in caput cuius marmorea tabula sic inscripta: **HIC REQUIESCIT QUIRILLUS ET EIUS DISCIPULUS FLAVIUS.**

Moratus sum autem in predicta insula solus invescendo diversarum carnibus avium et ovium et melle apium, numerus quorum nullatenus dinumerari poterat; herbarum quidem ac pomorum hodoramenta inenumerabilia. Ibi habitare egregium, ubi nec estas nimia nec ymber importunus, sed indesinenter verna temperatio; nec nox tenebrosior, sed

stellarum assidue ibidem imminentium clara illuminatio. Ex omni uero parte intus et foris in girum caligosa nubium obscuritas tegit ut eam nulla oculorum acies penetrare valeat nisi tantum nutu divino revelationis.

Per septem vero annorum mei habitationem nulla me prava cogitatio perturbavit, nec tristitia nec meror nec fames nec periculum nec cogitatio sordida animam meam, sed semper sacetas, gaudium atque leticia detinebant; somnolentie nisi quantum humane nature fragilitas modicum exposcit a me reppellebatur.

Diversa diversis que viderim locis loci eiusdem mirabilia mirari satis non sufficio: vidi enim angelorum coros die noctuque una voce psallentium; per singulos autem annos in sancte Tecle sollemnitate unum quid mirabilius, videlicet celestium coros civium tota nocte psallentium videbam. Sed quid singillatim mirabilem que viderim omnia perferre suffecerit? Pulcritudo autem amenitatis eorum est inenarrabilis. Mane autem diluculo mihi pane et vino super altare ab angelis recendentibus relicto cum ederem et biberem, replebatur omnium deliciarum hodoramentis adeo anima mea, ut plurimorum mensium tempore sature plenus absque alio omni victu viverem.

Interius vero parte columna marmorea inscripta nomen basilice sancte Tecle, nomen vero insule Solistitionis gagne, nomen quidem fluvii Bervecarie.

Septem igitur annorum circulo evoluto, angelicam ut memini monitionem semel et secundo, ut de insula paradisiaca egrederer nec amplius ibidem morarer, non spontaneus audivi. Quid igitur? Frustra renuens a lepre varietate a capite usque ad pedes et oculorum cecitate Domino iubente intolerabiliter percussus iterumque tertio amonitus, adoravi Deum et restituit mihi sanitatem. Ostensaque mihi in littore

navicula formidolosus conscendo et divina me manu gubernante adplicavi
ad fluvi non grandis litus. Carnes vero ovium, piscium quas mecum
detuleram, ut terram tetigi, in putredinis fetorem converse sunt.

Inde vero progrediens iuxta maris litus versus Eoam quasi milia
quinquaginta plagam, ad farum perveni iam ex parte destructum;
Cesareamque civitatem pene penitus disruptam, Galliciamque, quam
dimiseram impopulatam, populatam sed paucis inveniens, venio Tudam
causa Adelfii ipsius civitatis episcopi, qui me a primordio eruditum libere
et ut pater filium educaverat.